

oss sakna bitar i vår tros mosaik.

Jag är tacksam för insikterna, kraften och vittnesbörden hos så många av mina exemplariska unga vänner och medarbetare. Jag stärks när jag är tillsammans med dem och känner stor tillförsikt av att veta att när de är tillsammans med andra så utför de mycket gott och tjänar andra på uppdrag av den Mästare som de dyrkar och strävar efter att lyda.

Människor gör sådant som är gott och viktigt därför att de har ett vittnesbörd. Men ett vittnesbörd kan också växa av det vi gör. Jesus sade:

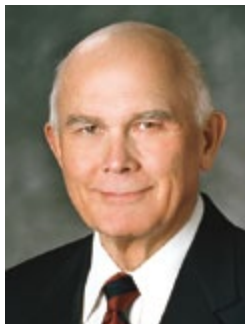
”Min lära är inte min, utan hans som har sänt mig.

Om någon vill göra hans vilja, skall han förstå om min lära är från Gud eller om jag talar av mig själv” (Joh 7:16–17).

”Om ni älskar mig, håller ni fast vid mina bud” (Joh 14:15).

Jag säger som Nephi och Mormon fordom: ”Jag vet inte vad allting betyder” (1 Nephi 11:17; se också Mormons ord 1:7), men låt mig få berätta vad jag vet.

Jag vet att Gud, vår himmelske Fader, lever och älskar oss. Jag vet att hans enastående Son, Jesus Kristus, är vår Frälsare och Återlösare och överhuvudet i den kyrka som bär hans namn. Jag vet att Joseph Smith upplevde allt som han berättat och undervisat om rörande evangeliets återställelse i vår tid. Jag vet att vi leds av apostlar och profeter idag och att president Thomas S. Monson har alla de prästadömetts nycklar som behövs för att välsigna våra liv och föra Herrens verk framåt. Jag vet att vi alla är berättigade till den kunskapen, och om ni har det svårt kan ni lita på sanningen i de vittnesbörd ni hör från denna talarstol under denna konferens. Detta vet jag och vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

Äldste Dallin H. Oaks

i de tolv apostlarnas kворum

Att ha en önskan

För att uppfylla vår eviga bestämmelse måste vi önska oss och arbeta på att få de egenskaper som krävs för att bli en evig varelse.

Jag har valt att tala om vikten av att ha en *önskan*. Jag hoppas att vi alla ska rannsaka vårt hjärta och komma fram till vad det är vi verkligen önskar och vilken prioritet vi ger åt våra viktigaste önskningar.

Våra önskningar avgör våra prioriteringar, prioriteringarna formar våra val och valen bestämmer våra handlingar. De önskningar vi handlar efter bestämmer hur vi förändras, vad vi åstadkommer och vad vi blir.

Till att börja med vill jag tala om några vanliga önskningar. Som dödliga varelser har vi vissa grundläggande fysiska behov. Vår önskan att tillfredsställa dessa behov driver oss till vissa val och bestämmer våra handlingar. Tre exempel får visa hur vi ibland åsidosätter dessa önskningar på grund av andra önskningar som vi anser är viktigare.

För det första: mat. Vi har ett grundläggande behov av att äta, men under en tid kan vi låta en stark önskan att fasta sätta sig över det behovet.

För det andra: tak över huvudet. Som tolvåring motstod jag önskan att ha tak över huvudet därför att jag hade en ännu större önskan att uppfylla scoutkravet att tillbringa en natt i skogen. Jag och flera andra pojkar lämnade bekväma tält och lärde oss

hur vi kunde bygga vindskydd och göra en primitiv bädd av det vi kunde hitta i naturen.

För det tredje: sömn. Också i det här fallet kan man låta en viktigare önskan tillfälligt sätta sig över detta grundläggande behov. Det lärde jag mig som ung soldat i Utahs nationalgarde av ett garvat befäl som hade deltagit i många strider.

Under de första månaderna av Koreakriget blev ett Richfieldbaserat fältartillerikompani i Utahs nationalgarde inkallat till aktiv tjänst. Kapten Ray Cox förde befäl över kompaniet som bestod av cirka fyrtio män, alla medlemmar i kyrkan. Efter ytterligare utbildning och en förstärkning av män i reserven från annat håll skickades de till Korea, där de deltog i några av de våldsammaste striderna under det kriget. Vid ett tillfälle måste de slå tillbaka ett anfall av hundratals infanterister. Liknande anfall hade förintat andra fältartillerikompanier.

Vad har detta att göra med att övervinna en önskan att sova? En kritisk natt när fiendens infanteri hade trängt igenom frontlinjen och ryckt fram till de bakersta områdena där artilleriet befann sig, lät kaptenen dra in fälttelefonledningarna i sitt tält och beordrade sina många

gränsposteringar att de alla skulle ringa till honom en gång i timmen natten igenom. Det hjälpte vakterna att hålla sig vakna, men det innebar också att kapten Cox väcktes gång på gång. "Hur klarade du av det?" frågade jag honom. Hans svar visar den kraft som en stark önskan har.

"Jag visste att om vi någonsin skulle komma hem igen så skulle jag möta föräldrarna till de här pojkarna på gatorna i vår lilla stad, och jag ville inte möta någon av dem om deras son inte kommit hem på grund av något som jag försummade att göra som befäl."¹

Vilket exempel på den kraft som en

allt överskuggande önskan har när det gäller prioriteringar och handlingar! Vilket mäktigt exempel för alla bland oss som ansvarar för andras välfärd — föräldrar, ledare i kyrkan och lärare!

För att avsluta det här belysande exemplet: Tidigt på morgonen efter en nästan helt sömlös natt anförde kapten Cox sina män i ett motanfall mot fiendens infanteri. De tillfångatog över 800 man och bara två av deras egna skadades. Cox tilldelades tapperhetsmedalj och hans kompani fick utmärkelsen Presidential Unit Citation för sitt utomordentliga hjältemod. Och i likhet med Helamans unga krigare (se Alma 57:25–26) kom de alla hem igen.²

Mormons bok innehåller många lärdomar om vikten av att ha en önskan.

Efter att ha vädjat till Herren i många timmar fick Enos veta att han hade fått förlåtelse för sina synder. Han började då "känna en önskan" om sina bröders välfärd (Enos 1:9). Han skrev: "Och ... sedan jag bett och kämpat med all iver, sade [Herren] till mig: Jag skall ge dig enligt dina önskningar för din tros skull" (vers 12). Lägga märke till de tre grundförutsättningarna för den utlovade välsignelsen: önskan, ansträngning och tro.

I sin predikan om tron säger Alma att tro kan börja med att bara "önska att tro" om vi låter "denna önskan verka i [oss]" (Alma 32:27).

Vi ges annan viktig undervisning om önskningar, särskilt om det som bör vara vår yttersta önskan, i det som den lamanitiska kungen upplevde när han undervisades av missionären Aron. När kungens intresse väcktes av Arons undervisning, frågade kungen: "Vad skall jag göra för att bli född av Gud" och "få detta eviga liv"? (Alma 22:15). Aron svarade: "Om du önskar detta ... om du vill omvända dig från alla dina synder och böja knä inför Gud och åkalla hans namn i tro, förvissad om att du skall få, då skall du få det hopp du önskar" (vers 16).

Kungen gjorde det och sade i mäktig bön: "Jag [skall] överge alla mina synder för att lära känna dig ... och bli frälst på den yttersta dagen" (vers 18). Med den utfästelsen, med ett sådant tydligt tecken på vad som var hans yttersta önskan, besvarades hans bön på ett förunderligt sätt.

Profeten Alma hade en stark önskan att ropa omvändelse till alla människor, men han kom fram till att han inte skulle önska den kraft att övertyga som detta skulle kräva, eftersom han insåg att "en rättvis Gud ... beviljar

människorna i enlighet med deras önskan, vare sig den är till död eller till liv” (Alma 29:4). På liknande sätt säger Herren i en nutida uppenbarelse att han ”skall döma alla människor enligt deras gärningar, enligt deras hjärtans önskemål” (L&F 137:9).

Är vi i sanning förberedda på att vår evige Domare lägger så oerhört stor vikt vid det som vi verkligen önskar oss?

Många skriftställen talar om det vi önskar uttryckt i det vi söker. ”Den som söker mig tidigt skall finna mig och skall inte bli övergiven” (L&F 88:83). ”Sök uppriktigt efter de bästa gåvorna” (L&F 46:8). ”Den som flitigt söker skall finna” (1 Nephi 10:19). ”Närma er mig och jag skall närma mig er, sök mig flitigt och ni skall finna mig, be och ni skall få, bulta och det skall öppnas för er” (L&F 88:63).

Det är inte lätt att anpassa våra önsknings och ge högsta prioritet åt det som hör evigheten till. Vi är alla frestade att önska oss sådant som hör världen till: ägodelar, anseende, stolthet och makt. Kanske önskar vi

oss detta, men vi ska inte göra det till främsta prioritet.

De vars högsta önskan det är att skaffa sig ägodelar fångas i materialismens fälla. De lyssnar inte till varningen: ”Sök inte efter rikedomar och inte heller efter den här världens fåfångligheter” (Alma 39:14; se också Jakobs bok 2:18).

De som önskar anseende eller makt bör följa den tappra befälhavaren Moronis exempel som i sin tjänst inte var ute ”efter makt” eller ”världslig ära” (Alma 60:36).

Hur utvecklar vi önsknings? Det är inte många som behöver genomgå det slags kris som motiverade Aron Ralston,³ men hans upplevelse är ett lärorikt exempel på hur man skapar en önskan. När Ralston fotvandrade i en avlägsen kanjon i södra Utah flyttade sig plötsligt ett 350 kilo tungt klippblock och klämde fast hans högra arm. I fem ensamma dagar försökte han befria sig. När han var på väg att ge upp och finna sig i att han skulle dö, fick han en vision av en treårig pojke som kom springande

mot honom och som han lyfte upp med sin vänstra arm. Ralston fattade det här som en vision av sin framtida son och en försäkran om att han kunde överleva, så han tog mod till sig och vidtog den drastiska åtgärd som krävdes för att rädda livet innan krafterna tog slut. Han knäckte de två benen i den fastkilade högerarmen och tog sedan kniven i sitt multiverktyg och skar av armen. Han samlade sedan krafter och gick nästan en mil för att få hjälp.⁴ Vilket exempel på den kraft som en allt överskuggande önskan har! När vi har en vision av vad vi kan bli stärks vår önskan och vår kraft att agera enormt.

De flesta av oss kommer aldrig att ställas inför en sådan extremt svår situation, men vi ställs alla inför potentiella fällor som hindrar oss från att utvecklas mot vår eviga bestämmelse. Är våra rättfärdiga önsknings tillräckligt starka så motiverar de oss att skära oss loss från beroenden och andra syndfulla belastningar och prioriteringar som hindrar vår eviga utveckling.

Vi bör minnas att rättfärdiga önsknings inte får vara ytliga, impulsiva eller övergående. De måste vara uppriktiga, orubbliga och bestående. När vi är sålunda motiverade söker vi efter det tillstånd som profeten Joseph Smith beskrev, då vi ”har övervunnit [vårt] livs onda och förlorat varje önskan att synda”.⁵ Det är ett ytterst personligt beslut. Som äldste Neal A. Maxwell sade:

”När man säger om människor att de ’förlorat sin önskan att synda’, så är det de, och endast de, som medvetet bestämt sig för att göra sig av med orättfärdiga önsknings genom att vara villiga att ’överge alla [sina] synder’ för att lära känna Gud ...

Det vi under en längre tid önskar är därför det vi till sist blir och får i evigheten.”⁶

Hur viktigt det än är att förlora varje önskan att synda så krävs det mer för att få evigt liv. För att uppfylla vår eviga bestämmelse måste vi önska oss och arbeta på att få de egenskaper som krävs för att bli en evig varelse. Eviga varelsor förlåter till exempel alla som har gjort orätt mot dem. De låter andras väl gå före sitt eget. Och de älskar alla Guds barn. Om det här tycks för svårt — och lätt är det inte för någon av oss — då bör vi börja med en önskan att ha sådana egenskaper och be vår kärleksfulle himmelske Fader om hjälp med våra känslor. Mormons bok lär oss att vi ska "be till Fadern av allt [vårt] hjärta att [vi] må vara fyllda av denna kärlek som han har utgjutit över alla som är hans Sons, Jesu Kristi, sanna efterföljare" (Moroni 7:48).

Jag avslutar med ett exempel på en önskan som bör vara av största vikt för alla män och kvinnor — både för dem som är gifta och dem som är ensamstående. Alla bör önska och på allvar arbeta på att få ett evigt äktenskap. De som redan har ingått tempeläktenskap bör göra allt de kan för att bevara det. De som är ensamstående bör önska sig ett tempeläktenskap och ge högsta prioritet åt ansträngningarna att uppnå det. Ungdomar och ensamstående

vuxna bör motstå den politiskt korrekta men evigt falska föreställning som diskrediterar vikten av att gifta sig och få barn.⁷

Ni ensamstående män, fundera över utmaningen i det här brevet från en ensamstående syster. Hon talade för "de rättfärdiga Guds döttrar som uppriktigt söker en värdig livskamrat. Men männen tycks förblindade och osäkra på om det är deras ansvar att söka upp dessa underbara, utvalda döttrar till vår himmelske Fader och uppvakta dem och vara villiga att sluta och hålla heliga förbund i Herrens hus." Hon avslutade: "Många ensamstående män i kyrkan här går gärna ut och roar sig, dejtar och umgås, men de har ingen som helst önskan att ge några bindande löften till en kvinna."⁸

Jag är säker på att det finns ivrigt sökande unga män som skulle vilja att jag tillägger att det finns unga kvinnor vars önskan att få ett värdigt äktenskap och barn inte på långt när är lika stor som deras önskan att göra karriär eller få jordiska hedersbetygelser. Både män och kvinnor behöver rättfärdiga önskningsor som för dem till evigt liv.

Låt oss minnas att våra önskningsor avgör våra prioriteter, prioriteterna formar våra val och valen bestämmer

våra handlingar. Dessutom är det våra handlingar och våra önskningsor som får oss att bli någonting, vare sig det är en sann vän, en begåvad lärare eller någon som uppfyller kravet för evigt liv.

Jag vittnar om Jesus Kristus, vars kärlek, vars lära och vars försoning möjliggör allt detta. Min bön är att vi mer än någonting annat ska önska att bli lika honom så att vi en dag kan återvända till hans närhet och ta emot hans glädjes fullhet. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Ray Cox, samtal med författaren 1 aug. 1985 i Mount Pleasant, Utah i Förenta staterna, då han bekräftade vad han berättat för mig omkring 1953 i Provo, Utah.
2. Se Richard C. Roberts, *Legacy: The History of the Utah National Guard* (2003), 307–314; "Self-Propelled Task Force", *National Guardsman*, maj 1971, omslagets baksida; *Miracle at Kapnyong: The Story of the 213th* (film producerad av Southern Utah University, 2002).
3. Se Aron Ralston, *Vilja av sten* (2004).
4. Se Ralston, *Vilja av sten*.
5. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 208.
6. Neal A. Maxwell, "Enligt vårt hjärtas önskningsor", *Nordstjärnan*, jan. 1997, s. 20, 21.
7. Se Julie B. Beck, "Undervisa om läran om familjen", *Liahona*, mars 2011, s. 32–37.
8. Brev daterat 14 sep. 2006.